

๑๕๗

เมื่อ
อินทผาลโหลย
ต้องปีนป่ายไปไหน
ช่าย! อออง 1

蓝艾草 หลานยายเจ้า

เขี่ยน

Huang Liyuan

แปล

๑๕๑๔ คือรากรากฟ้าสัปดาห์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้ง ในโอกาสอันน่ายินดีนี้ สำนักพิมพ์มีความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้นำผลงานเรื่องใหม่จากนามปากกาที่ทุกท่านคุ้นเคยอย่าง ‘หลาน้ายเฒ่า’ มาฝากกันอีกครั้ง โดยครั้งนี้เรามาพร้อมกับเรื่องราวสุดป่วนในเมื่อ *อันตรายน้อยต้องปีนป่ายไปเป็นชายาอ่อง* ที่จะพาทุกท่านไปร่วมผจญภัยกับความวุ่นวายและความสนุก ซึ่งรับรองว่าน่าติดตามไม่แพ้ผลงานที่ผ่านมาอย่างแน่นอนค่ะ

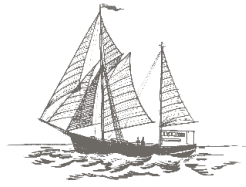
‘ไปสือซี’ ประมุขน้อยแห่งพรรคเงา ถูกเลี้ยงดูให้เป็นบุรุษมาตั้งแต่เด็ก นางรับหน้าที่ดูแลเรือขนส่งสินค้าของพรรค และใช้ชีวิตอย่างคุณชายจอมเสเพลบนเรือสินค้า จนแทบไม่เหลือเค้าความเป็นสตรี กระทั่งนางได้พบกับบุรุษอย่าง ‘จ้าวอู่จิว’ อดีตผู้บัญชาการใหญ่ในสนามรบ ผู้ซึ่งบาดเจ็บจนต้องใช้ชีวิตบนรถเข็นที่มาขอขึ้นเรือไปด้วย และนับแต่นั้นชีวิตของนางก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เรื่องราวของไปสือซีจะเป็นอย่างไร และสนุกสนานแค่ไหน นางจะรับมือกับชายหนุ่มผู้เคร่งครัดที่นั่งอยู่บนรถเข็นได้อย่างไร เชิญติดตามต่อในเล่มนี้ค่ะ

๑๕๗

ทดลองอ่าน

1

สารทฤดู ในรัชศกหยวนเฟิงปีที่สิบหก

ท่าเรือขนส่งในเมืองหลวงกำลังยุ่งวุ่นวาย เรือลำเลียงของพรรคเฉา¹ แห่งเจียงซูขนถ่ายส่งมอบผลผลิตเก็บเกี่ยวของฤดูใบไม้ร่วงทั้งหมดแล้ว พวกลูกเรือกำลังทยอยขนย้ายของขึ้นเรือของเมืองหลวงที่ท่าประมุขน้อย ลังซื้อไว้ขึ้นเรือ นอกจากนี้ยังมีลูกเรือที่ทำหน้าที่ตรวจซ่อมบำรุงกำลัง ตรวจซ่อมบำรุงเรือขนถ่ายสินค้ารอบสุดท้าย เตรียมพร้อมออกเดินทาง เมื่อสภาพอากาศปลอดโปร่ง

ทันใดนั้นมีม้าสองตัววิ่งควมมา ชายหนุ่มที่นำหน้าศีรษะสวม กวน²ทอง อายุประมาณยี่สิบปี หน้าตาเจ้าสำราญ เขาหยุดอยู่หน้าเรือ ยังไม่ทันเอ่ยวาจาก็แย้มยิ้ม จากนั้นใช้แส้ม้าชี้ถามลูกเรือหนึ่งในนั้น “ท่านประมุขน้อยของพวกเจ้าเล่า”

ลูกเรือคนนั้นชี้ไปที่บนเรือ จ้าวจื่อเหิงจึงกระโดดลงจากหลังม้า โยนแส้ให้ชูฉางเฟิงสหายร่วมทาง แล้วขึ้นเรือลำใหญ่สุดของพรรคเฉา

¹ กลุ่มเดินเรือขนส่ง

² เครื่องประดับศีรษะสำหรับครอบมวยผมของจีนโบราณ มีลักษณะคล้ายหมวกขนาดเล็ก

แห่งเจียงซู จากนั้นไปยังห้องชั้นบนสุด แะตัวไปสือซีที่ยังนอน
เกียจคร้านอยู่

“สือซี ตื่นเร็วเข้า!”

ไปสือซีเป็นบุตรเพียงคนเดียวของไปเจิ้นถึงประมุขพรรค เพิ่งถึง
วัยสมกวน³ เมื่อคืนไปฟังจั่วของซ่งจิวเหนียงในเมืองและเพิ่งกลับมา
ยามฟ้าสว่าง เมื่อโดนปลุกจากห้วงฝันจึงยันเท้าออกไปพร้อมระเบิด
โทสะ “ออกไป!”

จ้าวจื่อเหิงหลบเท้าเปื้อนเปื้อนเปื้อนที่ฉีกย่นมาของนาง แต่ก็ไม่
ลืมที่จะลบไปด้วย “เท้าเจ้าทำไมถึงเนียนกว่าของสตรีอีกนะ”

ผลคือเขาเกือบโดนหมอนไม้ไฟฟาดแสกหน้า

“นี่ๆ อย่าลองไม่ลงมือสิ หากไบหน้าข้าเสียโฉมจะเรียกความ
ชมชอบจากเหล่าแม่นางน้อยได้อย่างไร”

“เจ้าคนหลงตัวเองออกไป ข้าจะแต่งตัว!” ไปสือซีถอดผ้าห่ม
หลังจากไล่แขกไม่ได้รับเชิญที่บุกเข้ามาออกไป นางก็ตะเกียกตะกาย
ลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าล้างหน้าบัวบานปาก โชคดีที่ตอนกลับมาไม่ได้ถอดเสื้อ
ถอดกางเกง

ไปเจิ้นถึงแต่งงานมาหลายปีก็ยังไม่มียาธา รับอนุมากเพียงใด
ก็ไร้ผล สุดท้ายภรรยาเอกซู่ชื่อ⁴ ก็ให้กำเนิดบุตร

ปีนั้นเขาเพิ่งลาภประมุขพรรคคนก่อนลงจากตำแหน่งและ
ขึ้นสู่ตำแหน่งประมุขพรรค เขาป่าวประกาศไปทั่วว่าซู่ชื่อให้กำเนิดบุตร

³ในสมัยโบราณจะมีการจัดพิธีสมกวนให้กับผู้ชายเมื่อมีอายุครบ 20 ปี เพื่อแสดงถึง
การเติบโตเป็นผู้ใหญ่

⁴หมายถึง สกูล มักใช้ต่อท้ายแซ่เดิมของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรี
ที่แต่งงานมาจากตระกูลใด

และหวังว่าชูชิวจะมีทายาทให้อีก ถ้าจะให้ดีที่สุดก็มีบุตรให้เขาอีก สิบเจ็ดสิบแปดคน ดังนั้นไปเงินถึงจึงตั้งชื่อให้บุตรที่เพิ่งถือกำเนิดว่า ลือซี⁵ อันแสดงถึงความปรารถนาอันดีงามต่อความรุ่งเรืองของจำนวน สมาชิกตระกูลไป

น่าเสียดายที่เรื่องราวมิได้เป็นอย่างที่ปรารถนา นับแต่นั้นมา ยี่สิบปี ภรรยาและพวกอนุหรือนหลังของเขาที่ไร้ความเคลื่อนไหวประหนึ่งว่า นิ่งกันไว้ แม้แต่ไข่สัฟองก็ไม่มี ยิ่งคลอดลูกแล้วไม่ต้องพูดถึง

ไปลือซีหน้าตาเหมือนชูชิว ริมฝีปากแดงฟันขาว⁶ โดยกำเนิด ส่วนสูงประมาณห้าฉื่อ⁷ มีเรื่องทะเลาะวิวาทตั้งแต่เล็ก เจ็ดแปดขวบ ก็พาพวกรุ่นที่สองในพรรคยกพวกไปรบกับรุ่นที่สองของพรรคเหียน⁸ มีผลงานการรบอันน่าภาคภูมิ ได้ชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่าจนเป็นที่ ชื่นชอบของลุง ๆ อา ๆ ในพรรคอย่างยิ่ง

ไปเงินถึงรักลูกโชนคนนี้มาก อายุได้สิบหกนางก็อยากติดตาม ลุง ๆ อา ๆ ในพรรคคุมลำเลียงธัญพืชไปส่งที่เมืองหลวง ชูชิวห้ามปราม หลายครั้งก็ไม่เป็นผล เพราะคนเคาะตดสนักคือไปเงินถึง

“ลูกผู้ชายต้องสัญจรให้ทั่วสารทิศ จะให้ลือชิววนเวียนอยู่กับ ที่เล็ก ๆ แค่นี้มันไปตลอดชีวิตก็ไม่ได้กระมัง”

ชูชิวเป็นหญิงงามเจียงหนาน ยามร่ำให้ราวกับดอกสาลีต้อง หยาดฝน ยามโกรธก็ไม่ค่อยมีแรงสะเทือนอะไร

“แล้วลือซีเป็นบุตรชายท่านหรือไร”

⁵ แปลว่า สิบเจ็ด

⁶ เปรียบเปรยกับคนรูปร่างหน้าตาดี

⁷ 1 ฉื่อเท่ากับประมาณ 33.33 เซนติเมตร

⁸ กลุ่มค้ำเกลือ

ภายในห้องมีเพียงสองสามีภรรยา ไปเจ้ถึงทำหน้าที่ด้านถามชู้ชื้อ “ไม่ใช่บุตรข้า หรือจะให้เป็นบุตรผู้อื่น” ทำเอาชู้ชื้อชกเข้าให้หนึ่งกำปั้น ทว่าไปเจ้ถึงถือเพียงแค่นางกำลังจิกจี้ตน “ข้าดี้นรชนขวานววย จนกิจการใหญ่โตถึงเพียงนี้ ต่อไปก็จะต้องตกเป็นของสื่อซี เดียวนาง คู่้นเคยกับงานของพรรคแล้ว วันหน้าย่อมต้องเป็นประมุขพรรค”

บุตรชายของประมุขพรรคคนก่อนกินดื่มเที่ยวเล่นไม่เป็นไร เป็นพาย สุดท้ายถูกเขาช่วงชิงอำนาจ แม้กระทั่งปัญญาที่จะออกหมัด ช่วยบิดาก็ไม่มี

ไปเจ้ถึงรู้หนังสือไม่ค่อยมาก แต่ขนาดเศรษฐกิจท้องถิ่นก็ยัง อยากรับบุตรชายไว้สืบทอดทรัพย์สิน แล้วจะนับประสาอะไรกับเขาเล่า

เขาตามใจลูกก็ตามใจอยู่ ทว่าเรื่องวิชาความรู้และหมัดมวย ก็ให้ไปสื่อซีร่ำเรียนตั้งแต่เล็กไม่มีขาดตกบกพร่อง ทั้งยังฉลาดจน ขึ้นชื่อ อาจารย์ที่เชิญมาสอนนางล้วนแต่ชมนางว่ามีความสามารถเพียง ผ่านตาที่ไม่ลืมเลือน สอนรอบเดียวก็เป็นวิชา มีเพียงวิชาหมัดมวย เท่านั้นที่อ่อนหน่อย ทว่าก็ได้บิดากับลุงๆ อาๆ ในพรรคจับมาฝึกฝน ความสามารถในการต่อสู้ชกตีจึงค่อยๆ เพิ่มขึ้น

ไปสื่อซี ให้ตายเถอะ ข้อเสียของวิญญาณทะลุมิติมาเกิดใหม่ ในครรภก็คือไม่เพียงแต่ต้องศึกษาวิชาความรู้ใหม่ แม้แต่วิชาพละ ก็ห้ามขาดตกบกพร่อง!

ความจริงพิสูจน์แล้วว่านางยังไร้เดียงสาเกินไป ไปเจ้ถึงสมอง กลับไม่ปกติ นางอายุได้สิบสามก็ให้ร่วมโต๊ะดื่มสุราแล้ว และเพื่อ ฝึกดื่มให้คอแข็ง อายุสิบห้าก็ให้คนสนิทพาบุตรชายไปดื่มสุราบุปผา^๑

^๑งานเลี้ยงสังสรรค์ที่มีคนมากอยปรนนิบัติ

ข้างนอก หรือพูดให้น่าฟังคือ ผิดจิตไม่รุ่มนยามคนงามอิงแอบ

ไม่รุ่มกับผืนละ!

ไปสื่อซีโซคติตรงที่สุราในยุคนั้นมีระดับความแรงต่ำ ส่วนร่างกายนี้ของนางก็รับสุราได้ดี อายุสิบแปดก็เลื่องชื่อในหมู่คนึกามีคนงามรู้ใจอยู่ไม่น้อย นอกจากนี้ยังรูปร่าง ใช้จ่ายอย่างใจป้ำ ไม่เคยเอาคณิกามาระบายอารมณ์ ทำให้นางเป็นที่ต้อนรับของเหล่าคนึกาป้ายแดง¹⁰ในแถบเจียงซูอย่างยิ่ง

ไปเจ็นถึงพึงพอใจกับผลการอบรมสั่งสอนของตนมาก เขาทยอยสอนนางจัดการงานในพรรคและกิจการภายในตระกูล พอเข้าวัยสิบแปดไปสื่อซีก็คุ้มค่าเสียงธัญพีชเข้าเมืองหลวงเพียงลำพัง กับเจ้าหน้าที่น้อยใหญ่แต่ละด่านตามคลองตลอดทางก็คบค้าสมาคมได้อย่างไม่มีปัญหา อีกทั้งปีนี้นางคุ้มค่าเสียงธัญพีชเข้าเมืองหลวงไปสามครั้งแล้ว

หลังแต่งกายเรียบร้อยแล้ว ไปสื่อซีก็ไปหาจ้าวจื่อเหิงที่รออยู่บนดาดฟ้าเรือพร้อมทำหน้าบูด “มาหาข้าทำไม”

จ้าวจื่อเหิงเป็นลูกผู้ดีมีสกุลเสเพลไปวันๆ ทั้งสองรู้จักกันบนเรือประดับที่ชูโจว เพราะวิวาทแย่งสตรีป้ายแดงนางหนึ่งบนเรือสุดท้ายแน่นอนว่าไปสื่อซีที่ตั้งแต่เล็กจนโตผ่านมาร้อยศึกเป็นฝ่ายชนะจัดการกตคนกระหน่ำชก คิดไม่ถึงว่าหลังปะทะกันแล้วจะได้ทำความรู้จักกันและกลายเป็นสหาย

วันนี้จ้าวจื่อเหิงมาเพราะมีเรื่องอยากขอให้ช่วย เขาเข้าประเด็นทันที “ข้ามีญาติผู้พี่ประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บ เคลื่อนไหวไม่สะดวก หมอเลื่องชื่อในเมืองหลวงลองรักษามาดูแล้ว แต่อาการ

¹⁰ คนึกาที่งามที่สุดและเป็นที่ยอมรับอันดับต้นๆ ในหอนางโลม

ก็ไม่ดีขึ้น จึงอยากไปหาหมอชื่อดังทางเจียงหนาน ที่นั่นเป็นถิ่นคุ้นเคย
เจ้าไม่ใช่หรือ ประจวบกับเจ้าเข้าเมืองหลวงคุมล่ำเลียงธัญพิชมาส่งพอดิ
ข้าเองก็ตบอกรับปากกับที่บ้านไปแล้วด้วย เลยว่าจะนั่งเรือเจ้าลงใต้
เสียหน่อย”

เขายิ้มหน้าแบ่น “พวกเราเป็นพี่น้องคนกันเอง ใช้หรือไม่เล่า”

ไปลือซิงจนปัญญา “หากจะไปก็รีบไปเก็บของ อีกหนึ่งชั่วยาม¹¹
ขบวนเรือจะออกแล้ว ข้าไม่มีเวลามารอเจ้าหรอกนะ”

จ้าวจื่อเหิงดีใจจนออกนอกหน้า “เจ้ารอสักครู่”

เขารีบลงจากเรือไปแจ้งข่าวกับซุนฉางเฟิง

ที่เจียงหนานไปลือซินับว่าค่อนข้างมีอิทธิพล คบค้าสมาคม
กว้างขวาง อีกทั้งนับว่าพอมีความรู้ประสบการณ์

นางยีนมองรถม้าของญาติผู้พี่จ้าวจื่อเหิงบนดาดฟ้าเรือ รวมถึง
คนตัวสูงใหญ่ที่ขี่ม้าและองครักษ์สิบกว่านายที่กำลังคุ้มกันม้าตัวสูงใหญ่
และรถม้า พลางคาดเดาในใจว่าฐานะทางบ้านญาติผู้พี่คนนี้ของ
จ้าวจื่อเหิงน่าจะไม่ว่างธรรมดา จากแปดส่วนคือน่าจะเป็นตระกูลขุนนาง

เมื่อรถม้าหยุดจอดก็มืองครักษ์ยกเก้าอี้รถเข็นลงจากหลังรถม้า
องครักษ์อีกนายค้อมกายเลิกลำนำรถม้า ไบหน้าเครื่องขริมเย้นซาโผล่
ออกมาทางนางพอดิ หน้าตาดูค่อนข้างมีรังสีแห่งความมองอาจหัวหาญ

เมื่อคนกลุ่มนั้นสละรถม้ามาขึ้นเรือ จ้าวจื่อเหิงก็แนะนำให้
ไปลือซิงรู้จัก “พี่ชายข้า จ้าวอู่จิว ส่วนนี้สหายข้า ไปลือซิง”

สายตาราวกับใบมีดของจ้าวอู่จิวสำรวจไปลือซิงตั้งแต่หัวจรดเท้า
ทั้งๆ ที่เขากำลังนั่งรถเข็นและอยู่ต่ำกว่าไปลือซิงหนึ่งศีรษะ แต่สายตา

¹¹ 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

กลับเหมือนมองจากที่สูงลงมา ให้ความรู้สึกไม่สบายตัวเป็นที่สุด

ไปสือซีให้คนไปจัดแจงห้องรับรองแขก จากนั้นให้คนงานเบ็ดเตล็ดพาพวกจ้าวจื่อไปพัก นางลากจ้าวจื่อเหิงไปซักถาม “บอกมาตามตรง พี่ชายคนนั้นของเจ้าคงไม่ได้เป็นขุนนางใช่หรือไม่ แบบพวกใต้ส่วนคดีที่บนหน้านี่สลักตัวหนังสือเอาไว้คำนะ”

“สื่คำไหน” จ้าวจื่อเหิงใคร่รู้

ไปสือซีชี้แก้มซ้ายขวา “ไม่ไว้หน้าใคร”

นางบรรยายความรู้สึกแรกพบ “ท่าทางเหมือนพูดไม่ถูกใจก็จะโดนลากออกไปโดยทันทีแบบนั้น คงไม่ใช่ว่าทำงานอยู่ที่ศาลตำหลีหรือสำนักตรวจการหรือกระมัง”

โรคจากการทำงานค่อนข้างสาหัส กล้ามเนื้อย่ำแย่หยุดทำงานไปนานจึงเหลือเพียงสีหน้าเดียว หรือก็คือที่เรียกกันว่าอัมพาตใบหน้า จ้าวจื่อเหิงพูดจากรำคาญ “...ก็ประมาณนั้น”

นั่งบัญชาการในกระโจมทัพ แต่หากมีคนฝ่าฝืนกฎก็จะถูกลากออกไปโดยด้วยไม้พลองทหาร ฟังดูแล้วก็ไม่ต่างกับที่ไปสือซีพูดนัก เพราะต่างก็โอบยคนทั้งนั้น

ไปสือซีแทบจะกระโดดเชกหัวสุนัขของเขา “จู่ๆ เจ้าพาคนของทางการขึ้นเรือ คิดจะขุดหลุมพรางให้ข้าตกไปตายหรือไร”

เรือยามชาล่องขึ้นเมืองหลวงนั้นบรรทุกระสุนไฟ แต่ข้ากลับเป็นเรือเปล่า ดังนั้นยามชากลับ เรือขนส่งส่วนใหญ่จึงมักจะบรรทุกลูกธนู ลักลอบกลับไปขาย หรือไม่ก็รับเหมาขนส่งสินค้าให้ผู้อื่น เพียงแต่ราชสำนักประกาศห้ามเรือลำเลียงลักลอบขนส่งสินค้า

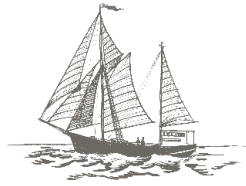
นางอายุได้สิบหกก็ติดตามลุงๆ อาๆ คุณเรือลำเลียงธนูไฟไปส่งที่เมืองหลวง เจ้าหน้าที่ตามทางล้วนแต่ให้คำแนะนำน้ำชาจนคุ้นเคยกันดี

เมื่ออันตรายน้อยต้องปีนป่ายไปเป็นรายอ้ง 1

จึงทำลืมหาข้างหลังตาข้างปล่อยผ่าน ทว่าบนเรือบรรทุกท่านขุนนาง
ผู้ไม่ไว้หน้าใครเอาไว้วัย เช่นนี้ไม่เท่ากับตั้งระเบิดเวลาเอาไว้หรือ
ไปสื่อขึ้นถึงสินค้าลักลอบที่บรรจุเต็มห้องสินค้าชั้นล่างสุด
ก็รู้สึกปวดศีรษะ

ทดลองอ่าน

2

เมื่อสมาชิกครบแล้ว ขบวนเรือก็ชักใบขึ้นและออกเรือ ไปสือซี กับจ้าวจื่อเหิงเองก็ไม่ได้พบปะกันมาเกือบครึ่งปี นอกจากบรรทุก ท่านขุนนางผู้ไม่ไว้หน้าใครมาแบบไม่ได้ตั้งใจแล้ว เรื่องอื่นก็เป็นไปอย่างราบรื่น เป็นเวลาเหมาะแก่การดื่มสุราคู่เล่น

ถึงกระนั้นบนเรือก็มีแขกเพิ่มมาหนึ่งคน ในฐานะเจ้าของเรือก็ต้องพยายามแสดงความเป็นมิตรของเจ้าของเรือ ไปสือซีเสนอ “เชิญพี่ชายเจ้ามาดื่มด้วยกันดีหรือไม่”

จ้าวจื่อเหิงเหมือนจะค่อนข้างกลัวญาติผู้พี่คนนี้ของเขา “...ข้าว่าอย่าดีกว่ากระมัง”

จ้าวอู่จิวมีวินัยเข้มงวดต่อตัวเองเป็นที่สุดมาตลอด ตอนเด็กก็เป็นคนที่โดดเด่นในหมู่รุ่นเดียวกัน หลังเติบโตก็ยังทิ้งห่างรุ่นเดียวกันจนไม่เห็นฝุ่น แคร่ร่วมโต๊ะกินข้าวก็มักจะทำให้คนรู้สึกอาหารไม่ย่อย แล้วนับประสาอะไรกับดื่มสุราคู่เล่นฆ่าเวลาตามความเข้าใจของเขาด้วยแล้วเล่า

ทว่าไปสือซีไม่เข้าใจในความลังเลของเขา “นี่เจ้าโดนเขากำจุดอ่อน

เอาไว้หรือ”

จ้าวจื่อเหิง “ตอนเด็กฉีราดทางเกงนั้บหรือไม่”

ไปสือซืออธิบายเขา “ก็แค่ปรากฏการณ์ทางกายภาพในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ต้องใส่ใจไป หรือว่าพี่ชายเจ้าฉลาดปราดปรื่องตั้งแต่เล็ก กระทั่งฉีราดทางเกงก็ไม่เคย?”

จ้าวจื่อเหิงจินตนาการภาพพี่ชายผู้จริงจังเคร่งขรึมพ่นพองน้ำลายยิดและฉีราดทางเกงในวัยเด็ก อารมณ์ที่ตึงเครียดจึงผ่อนคลายลงมาก เขาเกาะไหล่ต่อหลังไปสือซือไปเชิญจ้าวอู่จิวมาร่วมดื่มฉลองในการรวมตัวอีกครั้งหลังจากห่างหายกันไปนานของพวกเขา

ห้องของจ้าวอู่จิวตั้งอยู่ชั้นบนสุดของเรือติดกับห้องของไปสือซือ แสงแดดสาดเข้าห้อง ลมแม่น้ำปะทะหน้า ทัศนียภาพกว้างไกล หากกล่าวตามแบบของคนรุ่นหลังก็คือเป็นห้องทิวทัศน์ดีหรือห้องระดับประธานาธิบดี ทั้งลำเรือมีเพียงสองห้อง ส่วนอีกห้องเป็นห้องพักของไปสือซือ

เขานั่งอยู่บนรถเข็น บนชาคลุ่มผ้าห่มผืนบาง กำลังถือม้วนหนังสืออ่านอยู่ ข้างกายเหลือเฟือเพียงองครักษ์สองนาย ส่วนคนอื่นๆ นั้นหายไปกันหมด

ในใจไปสือซือลั่นหวาดผวา คนผู้นี้คงไม่ได้ส่งลูกน้องไปตรวจห้องสินค้าหรือกระมัง

นางพูดอย่างกระตือรือร้น “พี่ชายเมาเรือหรือไม่ หากรู้สึกไม่สบาย ทางข้ามียาแก้เมาเรืออยู่ เดียวกลับไปเอามาให้”

พี่ชาย? จ้าวอู่จิวเลิกคิ้วข้างหนึ่ง พวกเขาสนิทกันถึงเพียงนั้นหรือ เขาตอบอย่างกระชับ “ไม่ต้อง”

ความรู้สึกของสหายที่พบกันอีกครั้งหลังห่างหายไปนานอย่าง
จ้าวจื่อเหิงพลันได้รับความเสียหายอย่างหนัก เขาพร่ำบ่นอย่างเสียใจ
“...ห้องข้าแม้แต่แสงแดดก็ไม่มี”

แถมเจ้ายังถามไถ่สารทุกข์สุกดิบพี่ชายอีก!

ไปลือซี้พูดด้วยน้ำเสียงอันคุ้นเคย “พี่ชายต้องพักผ่อนรักษาตัว
หรือไม่พวกเจ้าสองคนก็สับห้องกัน”

จ้าวจื่อเหิงหุดคอ เบือนหน้าหนีแล้วเงิบ ท่าทางเหมือนเด็กงอน
แต่บนหน้ากลับเขียนว่า ‘รีบ้อข้าสิ รีบ้อข้า ไม่เช่นนั้นพวกเราได้
แตกกัน’

ส่วนไปลือซี้ก็มีวิธีรับมืออยู่แล้ว นางกดเสียงปลอบเขา
“อย่าบ่นนำ ตำแหน่งของห้องเจ้านะเร็นลับ เดี่ยวตอนค่ำข้าหาสาวใช้
รูปงามสองคนไปบีบไหล่ทุบขานวดเท้าถูหลังให้...อยู่ที่แจ้งก็สบายอยู่
แต่ทุกการเคลื่อนไหวนี้ไม่พ้นสายตาคนงานบนเรือ เจ้ายอมหรือไม่เล่า”

ความตื่นเต้นระคนยินดีปรากฏบนใบหน้า จ้าวจื่อเหิงพึงพอใจ
ทันทีและรีบพยักหน้า *เจ้านี่เป็นสหายที่ใช้ได้จริงๆ!*

มือที่กำลังจะพลิกหนังสือของจ้าวอู่จิวหยุดชะงัก หน้าไม่แสดง
อาการ แต่เก็บคำสนทนาของทั้งสองเข้าหูหมด ตาจดจ้องจ้าวจื่อเหิง
ที่ถูกไปลือซี้ชักพาจนเก เขาหลบสบถในใจ ‘เจ้าโง่!’

ไปลือซี้ไม่รู้เลยว่าเพิ่งจะพบหน้ากันนางก็ถูกจ้าวอู่จิวตราหน้าว่า
‘เหลาะแหละกลับกลอก’ แล้ว ข้ายังเชื่อเชียวอย่างกระตือรือร้น
“ข้ากับจื่อเหิงไม่ได้เจอกันนานแล้ว ส่วนพี่ชายเพิ่งพบกันครั้งแรก
มิสู้ตั้งสุราอาหารที่ห้องข้า แล้วทุกคนไปกินดื่มให้เต็มที่เป็นอย่างไร”

ความรู้สึกไม่สบายตัวของจ้าวอู่จิวดีขึ้นขึ้นมาอีกแล้ว นับตั้งแต่
เขาบาดเจ็บสาหัสก็เคลื่อนไหวได้แบบมีขีดจำกัด เรื่องที่กระทำได้

ก็ยังจำกัดเข้าไปใหญ่ วันทั้งวันนอกจากอ่านหนังสือแล้วก็คืออ่านหนังสือ กอปรกับไม่ช้าของเรื่องพิณหมากและไม่มีงานอดิเรกอื่นที่ฆ่าเวลาได้ เมื่อเห็นคนอื่นที่ร่างกายแข็งแรงดีแต่กลับใช้เวลาอย่างสิ้นเปลือง เขาจึงรู้สึกชิงชังเป็นพิเศษ

“ไม่ว่าง ไม่ไป” จ้าวจื่อจิวตอบ

จ้าวจื่อเหิงพรุลมหายใจด้วยความโล่งอก อันที่จริงเทียบกับการนั่งร่วมโต๊ะดื่มสุรากับพี่ชายคนนี้แล้ว สิ่งที่เขากลัวยิ่งกว่าก็คือขณะที่ทุกคนดื่มกันอยู่ดีๆ อีกฝ่ายจะโพล่งคำสั่งสอนออกมาจนทำให้เสียบรรยากาศ ซึ่งเขาไม่กล้านึกภาพ

“เช่นนั้นพวกข้าไม่รบกวนการพักผ่อนของพี่ชายแล้ว” ไปสือซีฝึกวิชาสีหน้ามา ก็แค่ทำทางเชิญชวนของนางดูค่อนข้างจริงใจ จึงทำให้ผู้คนเข้าใจผิดได้ง่ายว่านางเชื่อเชิญอย่างใจจริง

นางลากจ้าวจื่อเหิงออกจากห้อง กดเสียงต่ำแล้วขำ “นับว่าข้าดูออกกว่าพี่ชายเป็นพวกบ้านาน เขาเป็นคนจำพวกซุกหัวอยู่กับม้วนหนังสือคัดตลอดปี เห็นศาลาว่าการเป็นบ้าน เห็นบ้านเป็นโรงเตี๊ยม แต่งภรรยาไว้เป็นเครื่องประดับเรือน มีลูกไว้เป็นของกำนัลใช่หรือไม่”

จุ ๆ แค่นี้เขาไปดื่มสุราก็ทำหน้าที่ประณามอย่างกับทำให้ชื่อเสียงเขาต่ำพร้อย

ซุนฉางเฟิงที่เฝ้าอยู่ตรงประตูยืนไว้อาลัยให้กับสองคนนี้อย่างเงียบ ๆ พวกเขาคงจะไม่รู้ว่าจากระดับการกั้นเสียงของผนังเรือเพียงแค่นี้ เสียงแผ่วเบานี้ได้ลอยเข้าหูนายท่านเขาไปแล้ว แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ประมุขน้อยไปผู้นี้...พูดจาล้ายกับมีเหตุผลอยู่ที่เดียว

จ้าวจื่อเหิง “พี่ชายยังไม่แต่งงาน”

ไปสือซี “ที่แท้สตรีเมืองหลวงก็ไม่ได้ตบอด หากแต่งกับเขาจริง ๆ คงเบื่อแย่”

จ้าวจื่อเหิงออกหน้าปกป้องพี่ชายทันที “พี่ชายเป็นยอดวีรบุรุษ หากแต่งกับเจ้าคงสนุกน่าดู เพราะแต่ละวันพวกสตรีในเรือนหลังคงจะจิกหัวหยิกหน้ากันซึ่งรักหักสวาทเพราะแรงหึง!”

ทั้งสองต่างก็เลื่องชื่อว่าเป็นเจ้าสำราญแบบชนิดที่หาลิขกาวไม่ต้องหัวเราะเยาะร้อยก้าว¹

จ้าวอู่จิวที่อยู่อีกฟากกระดานห้องหม่นแหม่นปานจื่อ²บนมือไปมา อดไม่ได้ที่จะถามตัวเองว่า ที่แท้ในสายตาคนอื่น ข้าหน้าเบืออย่างนั้นหรือ

ทั้งสองเดินเข้าไปยังห้องข้าง ๆ ไปสือซีที่เมื่อครู่ยังรู้จักกตเสียดใจที่สุดในที่นี้ไม่ต้องบิบบเสียงพูดอีกต่อไป เสียงของนางดังทะลุผนังห้องเข้าสู่หูจ้าวอู่จิว

“วีรบุรุษเป็นมุมมองของคนนอก เกี่ยวอะไรกับภรรยาและบุตรเล่า หากจุดจบของการแต่งงานกับวีรบุรุษก็คือวัน ๆ ต้องแหงนคอคอยปรนนิบัติบุรุษ มิสู้แต่งกับหมี่หมา³ที่วันเวียนรอบลูกกับภรรยา ยังดีเสียกว่า อย่างน้อยก็ไม่ใช่โรคกระดูกคอเสื่อม”

การแหงนคอชื่นชมก็เป็นการออกกำลังรูปแบบหนึ่งเช่นกัน

จ้าวจื่อเหิงโดนสหายสนิทกล่อมจนสำเร็จ “เช่นนั้นถ้าพูดถึง

¹ หมายถึง ต่างฝ่ายต่างก็มีตำแหน่งหรือจุดที่เหมือนกัน แม้จะต่างกันเพียงเล็กน้อย

² แหม่นสวมน้ำท่วมมือ เดิมเป็นอุปการณีสวมป้องกันนิ้วมืองาทัณฑ์ ภายหลังใช้เป็นเครื่องประดับ

³ เปรียบเปรยกับคนชั่วลาดอ่อนแอ ไร้ความสามารถ

เรื่องเอาใจภรรยา ข้าหนักกว่าพี่ชายเสียอีก”

ไปสือซีแกะดินพนักไทรออกแล้วเทสุราใส่ถ้วยแต่ละใบจนเต็ม “พี่ชายมีความสามารถเพียงใดข้าไม่รู้ แต่เจ้าน่ะ...”

นางลากน้ำเสียนหยอกเย้าเขา “เรื่องอื่นข้าไม่กล้าพูด แต่เรื่องเอาใจสตรีข้าของเป็นที่สุด!”

จ้าวจื่อเหิงดื่มสุราหมดถ้วยในคราเดียว โยนถ้วยสุราทิ้งแล้วไปตืนาง “เจ้าพูดจาเหลวไหล! หรือว่านอกจากเอาใจสตรีแล้วข้าก็ไม่มีดีอะไรเลย”

ไปสือซียกถ้วยสุราขอมัยพาลงหลบหลีก “พวกเราเป็นพี่น้องกัน พอพูดความจริงก็ตื้นไม่พอใจเสียอย่างนั้น”

ตอนคนงานจากห้องครัวยกสุรากับแก้มขึ้นมา นางก็ยังไม่ลืมกำชับอีกว่า “เอาสุรากับแก้มอีกชุดไปให้คุณชายที่อยู่ห้องติดกันด้วย”

คนบางคนเหมาะกับการดื่มสังสรรค์ บางคนมีนิสัยเย็นชา โดยกำเนิด อาจจะชอบดื่มตามลำพังก็ได้

ซุนางเพิ่งขอความเห็นอยู่นอกห้อง “นายท่าน ประมุขน้อยไปให้คนนำสุราอาหารมาให้ นายท่านจะรับหน่อยหรือไม่ขอรับ”

จ้าวอู่จี้รอบทพจับศีกมาหลายปี เห็นค่ายทหารเป็นบ้าน เพื่อไม่ให้ดื่มสุราจนเสียแผนยุทธการ จึงฝึกดื่มให้ชินจนสุราไม่ระคายคอกไปแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความร่ำร้อนของบถละครที่เจ้าเด็กสองคนในห้องข้างๆ เล่นกันช่วยขับความเจียบในท้องของเขาออกไปหรือไม่ เขาถึงได้ตอบออกไปโดยไม่คิด “เอาสิ”

ซุนางเพิ่งแอบประหลาดใจ เมื่อไม่รับสุราอาหารมาอย่างกระฉับกระเฉงและยกเข้ามาตั้งโต๊ะให้เขา

เรือขนส่งแล่นไปอย่างมั่นคง กับเกล็ดแต่ละอย่างบนโต๊ะครบทั้งรูปกลีรสบแบบหาได้ยาก หลังเขารินสุราให้เจ้านายเสรีจกนั้นก็มาถึงว่าอีกฝ่ายจะแสดงท่าทีเช่นนี้ “เจ้าเองก็นั่งดื่มสักจอกสองจอกสิ”

จ้าวจื่อเหิงกับไปลื้อซีที่อยู่ห้องข้างๆ กำลังคุยกันว่า “...ก่อนที่ข้าจะมาชูโจวมีแม่นางเจียงเสี่ยวเซียนที่เพิ่งมาใหม่ ตากลมโต แก้มสีดอกท้อ ออ้อมสะโพกผาย ไม่เพียงแต่โฉมงาม ดิดีผิว⁴ ก็เป็นเลิศ เอาไว้กลับไปแล้วข้าจะพาเจ้าไปฟังนางดิดีผิว แม้แต่ชนมบนเรือของร้านนางก็ยิ่งต่างจากที่อื่น”

จ้าวจื่อเหิงตบปานาง “สหายรัก! หมดถั่วอีก...”

จากนั้นซุบซิบ “เจ้าเคยลูปบ้างหรือยัง”

ไปลื้อซีพอเริ่มเมาก็คุยไวๆ ใหญ่ “ผิวเนียนเกลี้ยงเกลาสุดๆ โอบไว้ในอ้อมแขนจับนิดแตะหน่อย กระตุงก็แทบจะเปราะทันที...”

มือที่ถือจอกสุราของจ้าวอู่จี้ว์กำแน่น เลวทรม!

เขาประทับตรา ‘พวกข้าเมาเรือนไปทั่ว’ ใส่หัวไปลื้อซี ปิงๆ ลงไปสองที

“ปกติจื่อเหิงคบหากับพวกเสเพลหรือ”

ซุฉางเฟิงติดตามจ้าวอู่จี้ว์ลงสนามรบตั้งแต่อายุสิบหก กลับมาเมืองหลวงอีกทีก็อายุยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดแล้ว ความเข้าใจที่มีต่อลูกหลานตระกูลจ้าวจึงจำกัดอยู่เพียงคำบอกเล่าที่ได้ยินมา

ดังนั้นเขาจึงทำได้แค่แก้ต่างแทนจ้าวจื่อเหิงอย่างละม่อม “ลื้อซานหลง...ปกติไม่ค่อยชอบอ่านตำราเรียนวรยุทธ์ชอบ”

...มีเช่นนั้นจะโดนตามตัวมาอยู่เป็นเพื่อนจ้าวอู่จี้ว์ได้อย่างไรเล่า

⁴ เครื่องดนตรีประเภทพิณ มี 4 สาย ส่วนล่างเป็นจานรูปเมลิ็ดแดง ปลายคันทวนงอไปด้านหลัง

ก็เพราะเขาจัดเจนเรื่องกินดื่มเที่ยวเล่น อีกทั้งมีนิสัยไม่อยู่ในกรอบ ส่วนจ้าวอุ๊จู้ตั้งแต่วัยเด็กก็ขี้กลัว จากเดิมเป็นคนพูดน้อยอยู่แล้วก็แทบจะกลายเป็นรูปปั้นกะสลักในวัด เหลือแค่หาโต๊ะมานั่งขัดสมาธิและตัดขาดจากโลกีย์

“อ้อ” คิ้วจ้าวอุ๊จู้ไม่แม้แต่จะเลิกขึ้น ภายในหัวร่าง ‘คู่มือการฝึกน้องชาย’ ตามความเคยชิน พร้อมเริ่มคิดหาทางดึงจ้าวจื่อเหิงให้กลับมาเข้าที่เข้าทาง

เดินเรื่อนานจนน่าเบื่อ จ้าวอุ๊จู้ยังมีตำราพิชัยสงครามไว้แก้เบื่อ ส่วนจ้าวจื่อเหิงก็ไปสืบลับใช้การดื่มสุรามาช่วงเวลาส่วนใหญ่ ไม่เมาก็ไม่ยอมหยุดกัน

หลังจ้าวจื่อเหิงดื่มจนเมาก็โวยวายจะนอนร่วมเตียงกับไปสืบลับให้ได้ แต่ถูกลูกกวนที่คอยปรนนิบัติอยู่นอกห้องทามกลับห้องตัวเองไป ไปสืบลับกลอนประตูแล้วล้มตัวลงบนเตียง ไม่นานห้องชั้นบนสุดของเรือก็เงียบสงบลง

จ้าวอุ๊จู้ถูกเสียงมารของสองคนนี้กวนสมองอยู่นานจึงเปิดหน้าต่างสูดอากาศ ไกล่จะถึงช่วงกลางสารท⁵แล้ว ยามเหนือศีรษะแขวนจันทร์กระจ่างจึงค่อยๆ ผล็อยหลับไป

เขาฝันว่าตนกำลังขี่ม้าบุกแนวของข้าศึก หน้าเต็มไปด้วยเลือด อุณหภูมิที่พุ่งกระฉูด ม้าส่งเสียงร้องโหยหวน ขาหน้าทรุดลง เมื่อมีเสียงลมหวดดังมาจากข้างหลังจึงพุ่งไปสังหารโดยทันที หลังจากนั้น

⁵ หรือกลางฤดูใบไม้ร่วง เป็นช่วงฤดูเก็บเกี่ยวผลผลิต ในช่วงนี้จึงมีการจัดเทศกาลไหว้พระจันทร์หรือเทศกาลกลางสารท (中秋 จงชิว) ขึ้นในวันที่ 15 ค่ำ เดือน 8 เพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว

ก็สะดุ้งตื่น ข้างนอกฟ้ายังไม่สว่าง

“ยามใดแล้ว”

“นายท่าน ไกลพันยามหยิน⁶ แล้วขอรับ”

จ้าวอู่จั่วสั่ง “ไปลากจื่อเหิงลุกขึ้นมาตั้งท่านั่งมา”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งแล้วยกมูมปากเพราะนึกอะไรดี ๆ ได้

“ประมุขน้อยไปห้องติดกันเป็นสหายรักของเขาไม่ใช่หรือ เช่นนั้นพวกเจ้าก็ต้อนรับดี ๆ อย่าให้เสียหน้าใจเขาเล่า”

จ้าวจื่อเหิงถูกคนฟังประตูบุกเข้ามา ขณะที่ถูกลากออกจากผ้าห่มยังไม่ทันสร้างเมสติ มิหนำซ้ำยังบ่นพึมพำ “สื่อซีเจ้าคนหลอกลวง ไหนคนงามมาบิบโหล่หุบขาที่คุยกันไว้เล่า”

แม้เขาจะดื๋มจนเมา แต่ก็ยังจำเรื่องนี้ได้

ซู่ฉางเฟิงตบหน้าเขาเบา ๆ “สื่อซานหลาง นายท่านเรียกท่านให้ไปฝึกร่างกาย”

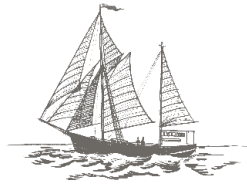
จ้าวจื่อเหิงถูกซู่ฉางเฟิงจับสวมเสื้อแล้วลากออกไป เมื่อถึงดาดฟ้าเรือถึงได้พบว่าฟ้ายังไม่สว่าง แต่ไปสื่อซีสหายรักของเขาก็ทำหน้าที่อยู่ไม่ลื้ตายนั่งเหมะอยู่บนดาดฟ้าด้วย

“จื่อเหิง พี่ชายเจ้าเป็นปีศาจหรือไร!”

ด้านหลังไปสื่อซีมือองครักษ์ยืนตระหง่านประหนึ่งเจดีย์เหล็กอยู่สองคน ซึ่งก็คือคนของจ้าวอู่จั่ว

⁶ ช่วงเวลาประมาณ 3.00 น. - 5.00 น.

⁷ คือท่าที่ใช้ฝึกเพิ่มแรงกำลังขา โดยท่วงท่าการฝึกนั้นท่าทั้งสองจะแยกออกห่างกันประมาณ 2 ช่วงไหล่ ปลายเท้าชี้ไปข้างหน้า ย่อเข่าลงเล็กน้อย หย่อนก้นคล้ายทรุดนั่งลงแต่ไม่ให้นั่งต่ำเกินเข่า

3

“บาเคะประตูกันแต่เช้าตรู่ ชานี้กว่าห้องสินค้าไฟไหม้เสียอีก”

ไปลือซี้หันไปฟ้องจ้าวจื่อเหิง “พอเช้าวิ่งออกมาถาม เขากลับบอกว่าอยู่ๆ ก็ลุกคิดขึ้นมาได้ เลยอยากให้ข้ามาฝึกร่างกายยามเช้ากับเจ้า นี่เจ้ากับพี่ชายเจ้ามีความแค้นต่อกันหรือ”

ต้องขอบคุณทักษะการปรับตัวที่สั่งสมมาหลายปี ทำให้นางจัดการตัวเองจนเรียบร้อยภายในเวลาไม่นาน แล้วลุกออกจากผ้าห่มอุ่นๆ ไปเปิดประตู ก่อนจะ...ถูกลากตัวมายังดาดฟ้าเรือ

ถึงไปลือซี้จะพยายามปฏิเสธแล้ว ทว่าพวกองค์กรก็ได้บังคับบัญชาของพี่ชายจ้าวจื่อเหิงคล้ายกับฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง จัดการแบกนางที่ดาดฟ้าเรือโดยทันที

จิตใจจ้าวจื่อเหิงสงบลงพอตัวแล้ว “เจ้าก็เรียกพี่ชายเหมือนกันมิใช่หรือ พวกเราเป็นพี่น้องคนกันเอง พี่ชายข้าก็เท่ากับพี่ชายเจ้า!”

ทั้งสองถูกบังคับให้ยืนตั่งทำนังม้าท่ามกลางลมหนาวยามเช้าตรู่ตั้งแต่ไปลือซี้ติดตามเรือลำเลียงล่องขึ้นเหนือก็ใช้ชีวิตแบบนอนจนตื่นเองทุกวัน หลุดพ้นจากการควบคุมของไปเจิ้นถึง ชีวิตเป็นอิสระเสรี

ไม่รู้ตั้งเพียงใด นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าหากลับจะต้องบรรทุกพ่อพระใหญ่ อย่างจ้าวอุจิวกลับไปด้วย

นางฝึกยุทธ์มาตั้งแต่เล็ก ทำนังมาจึงเป็นท่าที่คุ้นเคยดี ทว่า จ้าวจื่อเหิงนั้นอ่อนโยนยิ่งนัก ตั้งได้ไม่ถึงชั่วครู่ก็โง่งนงกันจำเข้ากับพื้น มือกุมกระดูกกันกับทำหน้าตาเหยเกไม่ยอมลุกทั้งยังเล่นตัว “ลัมเจิบ แล้วๆ! ตั้งทำไม่ได้แล้ว!”

ไปลือซีหัวเราะลั่น ชูฉางเฟิงที่ได้รับคำสั่งให้จับตาจ้าวจื่อเหิง เขาจับคอเสื้อตั้งอีกฝ่ายลุกขึ้น “ลือซานหลาง นายท่านบอกว่าต้องยื่นให้ครบหนึ่งชั่วยาม”

องค์กรที่อยู่อูข้างหลังเขาเอาไม้ยาวขนาดหนึ่งช่วงแขนออกมา ทันที ตามมาด้วยเสียงร้องโหยหวนของจ้าวจื่อเหิงดังสนั่นฟ้า

เรือแล่นเอื่อยไปตามแม่น้ำอย่างมั่นคงท่ามกลางแสงอรุณ บนดาดฟ้า เรือนั้น จ้าวจื่อเหิงยืนสองขาสนับๆ โดยมีฉางเฟิงถือไม้คุมอยู่ ด้านหลัง น้องขาของเขาถูกฟาดไปหลายครั้งจนเขารู้สึกว่าแทบจะยืนหยัดต่อไปไม่ได้

ผิดกับไปลือซีที่ยืนอยู่ข้างๆ นอกจากช่วงล่างจะมั่นคงแล้ว นางยังเยะเย้ยเขาเป็นพักๆ

เมื่อครบหนึ่งชั่วยาม หลังจากพวกชูฉางเฟิงแยกย้าย จ้าวจื่อเหิง ก็หย่อนก้นลงนั่งกับพื้นเรือ อยากจะร้องไห้แต่ไร้น้ำตา ในใจนึกเสียใจ กับการเดินทางครั้งนี้ยิ่งนัก

คราแรกบิดามารดารับรองกับเขาว่า “อุจิวเป็นคนเถรตรง ในงานเลี้ยงดูตัวที่ทางวังจัดขึ้น มีสตรีไม่น้อยที่ถูกคำพูดเขาทำให้ ตกใจเตลิดหนี ความหมายของฮองเฮาคือพระองค์เห็นว่าเจ้า

มันเสียว่าเรื่อง ทั้งยังรู้จักวิธีเอาใจสตรี หากได้ร่วมเดินทางไปหาหมอ
ที่เจียงหนานเป็นเพื่อนเขา ก็จะได้ถือโอกาส...ช่วยชี้แนะเขาเสียหน่อย”

จ้าวอู่จ้าวอายุเพียงสิบหกก็อาศัยฐานะองค์ชายออกไปประจำ
ชายแดน นับแต่นั้นมาก็กระทบทัพจับศึกอยู่ภายนอก เรื่องอภิเษกสมรส
จึงกลายเป็นปัญหาใหญ่ เพราะสองสามปีเขาถึงจะกลับเมืองหลวง
สักครั้ง

สองเขาที่อยู่ในวังจึงปวดพระเศียรกับเรื่องนี้ยิ่งนัก งานเลี้ยงดูตัว
ที่จัดให้โอรสองค์เล็กไม่สิบก็แปดครั้งล้วนแต่จบลงด้วยสตรีที่เข้ามา
ตีสันทแตกตื่นถอยหนีทุกครา กลายเป็นเรื่องทำความเย็นที่ปล่อย
ความเย็นเองได้ ทำให้บรรยากาศวังเวงเป็นที่สุด

ตรงกันข้ามกับจ้าวจื่อเหิงที่ตั้งแต่เล็กก็มีลูกไม้แพรวพราว
ปากหวานปานน้ำผึ้ง นอกจากนี้ยังแต่งกลอนรักที่เข้ากับบรรยากาศได้
ทั้งยังซ้ำของเรื่องกินดื่มเที่ยวเล่น แม้จะเลื่องชื่อว่าเป็นคุณชาย
เจ้าสำราญ แต่ทุกครั้งที่มีการชุมนุมของคนหนุ่มสาว เขาก็มักเป็น
จุดเด่นและได้รับความชมชอบจากเหล่าสตรีอยู่เสมอ

เดือนห้าปีนี้ ต้าเชี่ยที่พั่วพันทำศึกกับต้าเว่ยบริเวณชายแดน
ตะวันตกเฉียงเหนือมานานสิบสองปี ในที่สุดก็ปราศจากร่นถอยกลับไป
ทางตะวันตก จ้าวอู่จ้าวได้รับบาดเจ็บสาหัสในศึกสุดท้ายบริเวณหุบเขา
หลิวซา หมดสตืออยู่นานถึงครึ่งเดือน ถูกส่งตัวกลับเมืองหลวงโดย
มีหมอทหารคอยคุ้มกันตลอดทาง แม้แต่งานเลี้ยงฉลองชัยก็ไม่ได้
เข้าร่วม

ตัวเขาฟื้นขึ้นระหว่างทาง ทว่าน่าเสียดายที่ตั้งแต่ช่วงเผลอลงไป
กลับไร้ความรู้สึก ไม่อาจยืนหรือเดินได้ ยิ่งเรื่องอภิเษกสมรสด้วยแล้ว
ไม่ต้องพูดถึง

หลัวฮองเฮา ฮองเฮาองค์ปัจจุบันให้กำเนิดโอรสสองพระองค์ องค์โตได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาทแล้ว ส่วนองค์เล็กก็คือโจวอ๋อง จ้าวอู่จิว ผู้ทำให้นางกลัดกลุ้มใจยิ่งนัก

หลังโจวอ๋องกลับเมืองหลวง ไม่ว่าหมอลงในวังหรือหมอชื่อดังในเมืองหลวงต่างผลัดกันเข้าวังรักษา แม้เวลาจะล่วงเลยไปเป็นเดือน แต่อาการของโจวอ๋องกลับไม่มีทีท่าว่าจะดีขึ้น

เมื่อกาลเวลาผ่านไป จักรพรรดิและฮองเฮาก็ยิ่งร้อนพระทัย จึงเรียกขุนนางคนสนิทมาปรึกษา มีผู้ถวายคำแนะนำองค์จักรพรรดิว่า ให้เรียกตัวหมอชื่อดังทั่วทั้งใต้หล้ามารักษาโจวอ๋อง

เซี่ยเจิงเจี๋ย เสนาบดีกรมคลังผู้มีพื้นเพเป็นชาวเจียงหนาน ทูลว่าที่เจียงหนานมีหมอหัตถ์เทพदानามหวงไห่ยวี่ เพียงแต่ปกติคนผู้นั้นมักจะอยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง นิสัยรักสันโดษ แม้ได้รับพระบัญชาเรียกตัวก็ไม่แน่ว่าจะตอบรับ ฉะนั้นต้องค่อยๆ ตามหา

จ้าวอู่จิวได้ยินเรื่องนี้ก็ปรารถนาจะไปตามหาที่เจียงหนานด้วยตัวเอง หลัวฮองเฮาพูดดีก็แล้ว พูดร้ายก็แล้ว ก็ยังไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้เขาเปลี่ยนใจได้ หลังจากชุดคุ้ยหาชื่อในวงศ์พระญาติสุดท้ายก็ชี้ดวงเลือกเจ้าจื่อเหิงที่มีนิสัยร่าเริงและมีบ้านตาอยู่ทางซูโจวให้ร่วมเดินทางไปด้วย

“...มารดาของพี่ชายบอกว่าเขาเป็นคนเงียบขรึม ข้าหยอกเขาให้ร่าเริงได้ ให้ข้าอยู่เป็นเพื่อนเขาเหมาะที่สุดแล้ว”

เขากอดแขนไปสือซี แทะบอยากร้องไห้โฮ “สือซี พวกเราให้เขานั่งเรือแยกกลับไปได้หรือไม่ ข้าอยากกลับเมืองหลวง”

นี่จะเป็นเขาหยอกให้พี่ชายร่าเริงที่ไหนกัน เป็นพี่ชายทรมาณเขาจนร้องไห้ซัดๆ

สองสหายนั่งเคียงกันบนดาดฟ้าเรือ ไปลือชิตบศึระสนัษ
ของจ้าวจื่อเหิงเบาๆ “จื่อเหิง ข้าเสียใจจริงๆที่ได้มารู้จักกับเจ้า”

เพียงเพราะความคิดชั่ววูบถึงได้ติดกับดักร้าย บรรทุกพี่ชาย
จอมเผด็จการขึ้นเรือมาด้วย

จ้าวอู๋จิวบังคับนางให้ลุกมาฝึกร่างกายตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ทำให้
นางพลันเกิดภาพหลอนแบบ หยุดยาววันชาติ¹ ทั้งที จะนอนแผ่ให้เต็มที่
ทั้งเจ็ดวันไปเลย ผลสุดท้ายเพิ่งจะวันที่สามก็ถูกผู้จัดการบริษัทลากกลับ
ไปทำงานล่วงเวลา มิหนำซ้ำยังไม่ยอมจ่ายเงินค่าล่วงเวลาอีกต่างหาก

อย่าให้พูดเลยว่าอัดอั้นตันใจแค่ไหน

จ้าวจื่อเหิงเข้าใจความคิดของสหายสนิทดี เขาน้ำตาคลอ “ข้าเอง
ก็เสียใจที่รู้จักกับพี่ชาย”

ทั้งสองประคองกันและกันกลับห้องไปล้างหน้าบ้วนปากแล้ว
กินมื้อเช้า ขาจ้าวจื่อเหิงลั่นตลอดเวลา เขานั่งอยู่ในห้องของไปลือชิต
กระทั่งมือเช้าที่ห้องครัวเอามาส่งก็ยังรู้สึกว้าวรสรสชาติเหมือนเทียนไข

กินไปได้ครึ่งหนึ่งเขาก็วังตะเกียบลง ท่าที่ต่อต้านหนักแน่น
เป็นที่สุด “ไม่ได้ จะให้ผู้อื่นมาฆ่าพวกเราไม่ได้!”

ไปลือชิตเห็นด้วยอย่างยิ่ง “มีเหตุผล”

ใครก็ไม่อาจพรากความสุขในการนอนซี้เขาไปจากนางได้

ภายในห้องที่อยู่ติดกัน บนโต๊ะวางโจ๊กกับเครื่องเคียงเอาไว้ จ้าวอู๋จิว
ที่หิวผมจนเรียบแปล้กำลังนั่งกินมื้อเช้าอยู่ที่โต๊ะ “ฝึกช่วงเช้าเป็นอย่างไร
บ้าง”

¹ เทศกาลวันชาติจีน ตรงกับวันที่ 1 ตุลาคมของทุกปี โดยปกติจะหยุดยาวเป็นเวลา
ประมาณ 7-8 วัน

ชู่ฉางเฟิงกล่าว “เกรงว่าก่อนหน้านี้สี่ซานหลางจะไม่เคยฝึกมาก่อนจึงโง่งนอยู่หลายครั้ง แต่ข้าน้อยก็ใช้ไม้บีบบังคับให้เขาลุกขึ้น ส่วนประมุขน้อยไปคนนั้นน่าจะเคยฝึกมาก่อน ช่วงลางมันคงมากขอรับ”

จ้าวอู่จิวประหลาดใจมากจนเลิกคิ้ว “เคยฝึกอย่างนั้นหรือเทียบกับพวกเจ้าแล้วเป็นอย่างไร”

ชู่ฉางเฟิง “ไม่ได้ประลองกันจึงไม่รู้ว่าวิชาหมัดมวยของเขาเป็นอย่างไรขอรับ”

จ้าวอู่จิว “หาโอกาสลองดู”

เขาเองก็คล้ายกับเข้าใจได้ “เห็นประมุขน้อยไปคนนั้นผิวเผินดูนุ่มนวล ทำทางเหลาะแหละกลับกลอก แต่เขาคนเดียวควบคุมเสียบงล่องขึ้นเหนือ คบค้าสมาคมกับขุนนางตามด่านรายทางได้ คิดๆ ดูแล้วก็น่าจะพอมีความสามารถอยู่พอตัว”

รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

จ้าวอู่จิวคุมกองทัพมานานหลายปี จึงชินกับการคุมสถานการณ์โดยรวมและโยกย้ายกำลังพล เขาไม่ชอบความรู้สึกที่ควบคุมไม่ได้ เป็นที่สุด ก่อนหน้าที่จะขึ้นเรือลำเลียงของพรรคเฉาแห่งเจียงซู เขาก็ได้ประเมินพื้นฐานของไป่สื่อซีจากคำบอกกล่าวของจ้าวจื่อเหิงมาแล้ว

ทว่าไป่สื่อซีจากปากของจ้าวจื่อเหิงนั้นตึงามเลิศเลอ ทั้งสองจะขาดก็เพียงกริดเลียดตีตีสานกลายเป็นพี่น้องต่างแซ่

จ้าวอู่จิวรู้สึกขឹងใจในมิตรภาพพี่น้องของพวกเขา

หลังจ้าวจื่อเหิงกินมื้อเช้าเสร็จก็รวบรวมความกล้าไปหาจ้าวอู่จิวเพื่อคุยด้วยเหตุผล นอกจากนี้ยังพาผู้ช่วยอย่างไป่สื่อซีไปช่วยอีกแรง

“พี่ชาย ท่านจะให้ชู่ฉางเฟิงลากข้าออกจากเตียงมาฝึกร่างกาย

แต่เข้าตรู่ไม่ได้ ้วยอย่างข้าจะมาเริ่มฝึกยุทธ์ยามเช้าก็สายไปแล้ว
ต่อให้ฝึกก็ได้ผลน้อยนิด อีกอย่างข้าไม่ได้คิดจะเข้าร่วมกองทัพเป็น
แม่ทัพเสียหน่อย เหตุใดต้องลำบากลำบากกับด้วยเล่า”

จ้าวอุ้วจ้วมองเขาด้วยสายตารังเกียจ “หากต้าเว่ยมีแม่ทัพอย่างเจ้า
ก็เท่ากับเป็นความอัปยศของแม่ทัพ”

ไปลือซียิ้มหยิพลางคล้อยตาม “นับว่าพี่ชายรู้จักจื้อเหิงดี”

จ้าวจื้อเหิงทั้งคร่ำทั้งเจ็บใจ “ลือซี เจ้ายืนอยู่ข้างไหนกันแน่!”

เขากำลังต่อสู้เพื่อการนอนตื่นสายของสองสหายอย่างโดดเดี่ยว
ไปลือซีไม่ช่วยก็ช่างปะไร แต่นี่ดันมาประจบประแจงพี่ชายแบบหน้าด้าน
ไร้ยางอาย

ไปลือซี “ก็สิ่งที่พี่ชายพูดเป็นความจริงนี่”

จ้าวอุ้วจ้วย่นหัวคิ้ว คล้ายกับไม่มีอาการแซมขึ้นหลังโดนประจบ
ตรงกันข้ามกลับมีทีท่าไม่พอใจอย่างยิ่ง “ถ้าไม่มีเรื่องอะไรแล้ว จางเฟิง
ส่งแขก”

ไปลือซี “...”

เป็นครั้งแรกที่นางยังไม่ทันได้สำแดงอาวุธก็ถูกไล่ออกมาเสียก่อน
อีกทั้งยังมีท่าทีดูแคลนแบบชนิดที่อีกฝ่ายไม่เห็นพวกนางเป็นคู่ต่อสู้
ในใจไปลือซีจึงรู้สึกไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง

เช้าตรู่วันถัดมา ชูฉางเฟิงไปลากจ้าวจื้อเหิงลูกจากเตียงมาตั้งทำนังม้า
ตามเดิม ส่วนคนที่ส่งไปลากไปลือซีเดินกลับมาตัวเปล่า

องครักษ์ทั้งสองติดตามจ้าวอุ้วจ้วมานานหลายปี นึกไม่ถึงว่า
พวกตนจะประเมินไปลือซีต่ำไป “...หาประมุขน้อยไปไม่เจอขอรับ”

“หาไม่เจอหมายความว่าอย่างไร” จ้าวอุ้วจ้วถาม

“ประตูห้องของเขาผลักเบาๆ ก็เปิดอ้าแล้ว แต่คนที่นอนอยู่บนเตียงเป็นลูกเรือ มีไฟไปสือซีขอรับ” องค์รักษ์คนนั้นตอบ

ซูฉางเฟิงหันหน้าเขี้ยวทันที “แล้วไม่ได้ถามที่อยู่ประมุขน้อยไปหรือ เขาจะทิ้งเรือแล้วหนีไปก็คงเป็นไปได้กระมัง”

จ้าวจื่อเหิงดวงตาประกายวาว หันไปหาเตียงแล้วล้มตัวกลับลงไป “สือซี! ไม่อยู่ก็ไม่มีคนฝึกเป็นเพื่อนข้า ข้านอนซดเซยอีกหน่อยดีกว่า”

ซูฉางเฟิงกัดฟัน “สือซานหลง นายท่านสั่งไว้ว่าหากท่านแอบอยู่ให้ใช้ไม้พลองทหาร”

จ้าวจื่อเหิงดึงกายหยาบของตัวเองออกจากเตียงอย่างยากลำบาก ทำหน้าบูดบึ้งลงสวมเสื้อผ้าเตรียมตัวไปฝึกร่างกาย

ยามใกล้เที่ยงไปสือซีถึงโผล่มา และไม่รู้ว่เมื่อคืนนางไปพักอยู่ห้องไหน จ้าวอู่จี้จึงส่งคนไปเชิญนางมาคุย

ตอนที่ไปสือซีเข้าไป จ้าวจื่อเหิงจ้องนางอย่างเคืองๆ “สือซีเสียแรงที่ข้าเห็นเจ้าเป็นพี่น้อง!”

มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ก็เผ่นหนีตัวคนเดียว แถมไม่เรียกเขาลักค่านางบิตซีก็เกลียดแล้วนั่งเอกเขนกบนเก้าอี้คล้ายกับไม่มีกระดุก ทั้งยังท้าวหวอด “อายุมากแล้วเลยมักจะวังเหงาหวานอน ไม่ทราบว่ามีพี่ชายเรียกขามามีธุระอันใดหรือ”

มิน่าข้ายังเกลียดกลุ่มสหายสนิทด้วยน้ำเสียงจริงจัง “จื่อเหิงเอ๋ย เจ้าต้องพยายามเข้าใจความตั้งใจที่พี่ชายมีต่อเจ้า เขาก็แค่ทนเห็นเจ้าเสียเวลาเปล่าไม่ได้ ถึงได้จัดแจงคนช่วยชี้แนะอย่างไรเล่า เจ้าคือเป้าหมายหลัก ส่วนข้าเป็นแค่ของฝากติดมือ จะว่าไปถ้าเกิดพี่ชายอยากให้คนถ่ายทอดสุดยอดเคล็ดวิชาให้กับเจ้า ข้าอยู่ไปจะไม่เท่ากับเป็นการเอาเปรียบพี่ชายหรือ จริงหรือไม่พี่ชาย”

จ้าวจื่อเหิงโดนนางทำเอาจุกจนพูดไม่ออก
ความประทับใจที่จ้าวอู๋จื๊อมีต่อไปสือซึ้งยิ่งแกว่าเดิม หน้าผาก
นางโดนประทับตรา ‘จอมประจบหน้าซื่อ’ เพิ่มลงไป

“ตั้งทำนังม้าไม่ต้องหลบเลี้ยง” เขาพูดเสียงกระด้าง

ไปสือซึ้งว่าหน้าทะเล้น “ในฐานะสหายสนิท ทำนังม้าของจื่อเหิง
ทำร้ายร่างกายจิตใจข้าอย่างรุนแรง ไม่เคยมีใครตั้งทำนังม้าได้แ่เท่านี้
มาก่อน สองขาสนั้ระริก ทำทางก็ผิดไปหมด ทำลายภาพลักษณ์
อันสูงส่งของสหายในใจข้า ข้าจึงจำต้องเลือกที่จะหลบเลี้ยงแทน”

นางกล่าวอย่างเข้าอกเข้าใจ “ที่ข้าทำเช่นนี้ก็เพราะคำนึงถึง
มิตรภาพระหว่างเรา จื่อเหิง เจ้าต้องเข้าใจนะ”

จ้าวจื่อเหิงแทบอยากวิ่งออกไปทั้งน้ำตา พี่ชายทรمانเขาก็ยังไม่ว่า
แต่นี้กระทั้งไปสือซึ้งสหายสนิทก็ยังมาทอดทิ้งเขา มีหน้าซ้ายัง
เย้ยหยันเขาก็ก ซีวิตนี้อยู่ต่อไม่ได้แล้ว!

